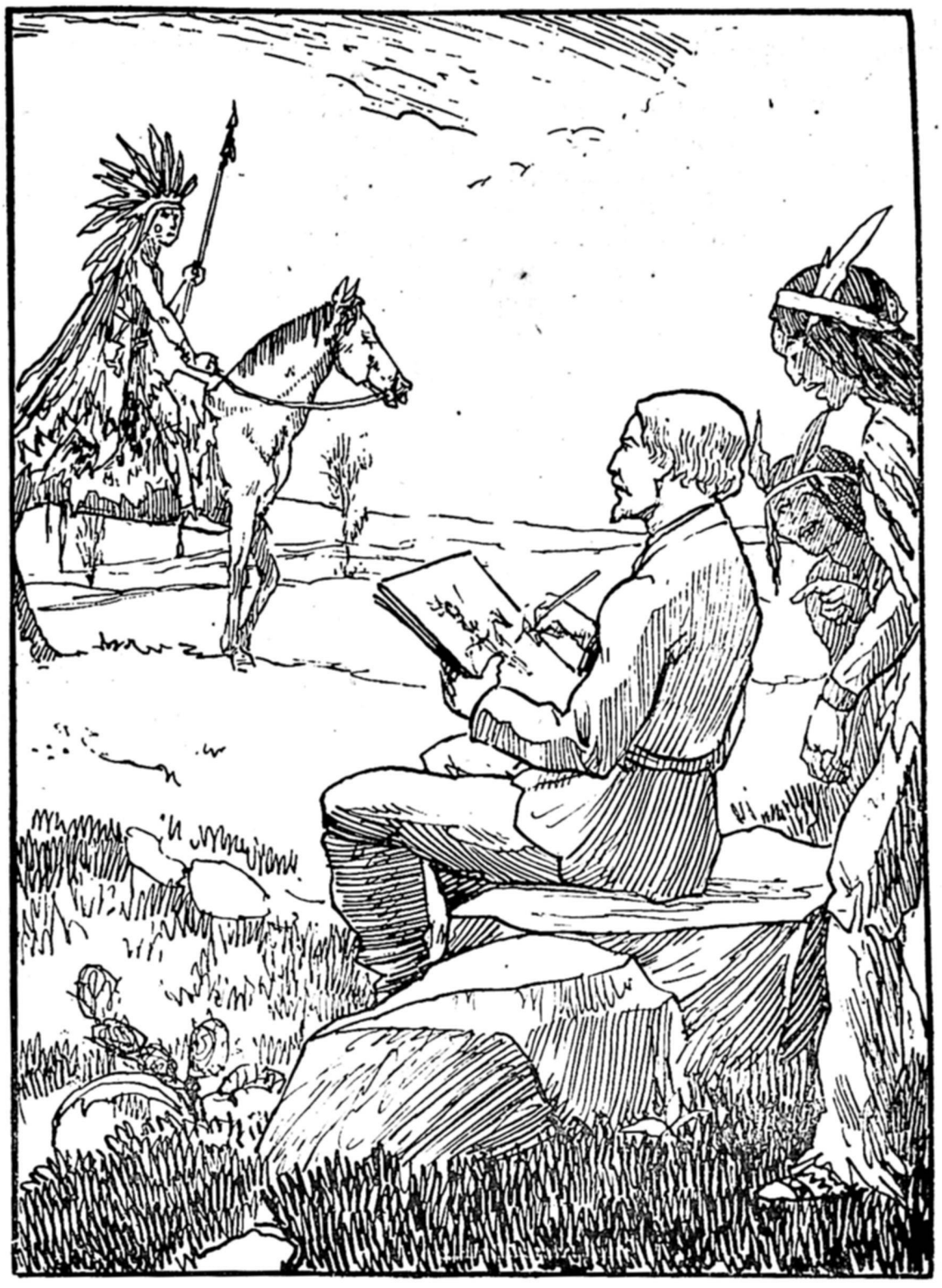

Evraert ontwierp spoedig een schets van den ruiter. (Blz. 306.)

Wat konden die ruiters anders zijn dan Indianen! Wat zou hij doen?

Zich verbergen kon hij niet, vluchten onmogelijk en tegenstand bieden was dwaasheid.

Zij waren wel vijftig!

Zij vertoonden zich van heuvel tot heuvel meer in zijne nabijheid en zij moesten hem reeds gezien hebben want ze kwamen regelrecht op hem af.

Hood had hem verteld dat het bij de Indianen een teeken van vriendschap is als men de handen kruiselings op de schouders legt. Hij besloot dit teeken te geven.

Ja, het waren Roodhuiden die hem naderden.

Toen zij de dichtst bij gelegen hoogte bereikt hadden, zette hij zijn wagentje neder, bleef staan en legde zijne handen gekruist op zijne schouders.

Een der wilden reed vooruit.

Hij moest een hoogen rang bekleeden want de vederbos op zijn hoofd en de sieraden die hij droeg waren schitterender dan die zijner gezellen. Het schabrak dat zijn paard dekte was met de huid van een tijger vervaardigd. Zijne wapenen fonkelden in het zonnelicht. Hij was langer en krachtiger dan de anderen.

Zijn reusachtige gestalte stak hoog uit boven den zwarten hengst dien hij bereed.

Evraert vergat zijn hachelijken toestand.

Hij bewonderde het schilderachtig schoone in het voorkomen van den voorsten ruiter totdat deze zijn paard deed stilstaan en verwonderd naar hem en zijn voertuig keek.

Evraert deinsde voor den blik van dien man terug. Met een wilde woestheid zag deze hem aan. Toch wist de Vlaming zich te beheerschen.

Hij zeide in het Spaansch :

— Ik groet u, vrienden.

— Wie zijt gij ?

— Ik ben een schilder.

— Wat doet gij hier ?

— Ik zoek den grooten hoofdman.

— Waarom ?

— Om zijne schilden, zijne tenten en zijne huiden te beschilderen.

— Kunt gij dat, Bleek-gezicht ?

— Zooals ik dat kan, kan het geen ander mensch. Ik heb hier in mijn voertuig de noodige kleuren daarvoor medegebracht.

— Welke kleuren ?

— Zijt gij de groote hoofdman ?

— Die ben ik.

— Dan zult gij smaak in mijne kunst vinden.

De verbazing van den wilde klom blijkbaar bij elk woord dat Evraert sprak.

Maar plots barste hij in een schaterlach uit en riep eenige woorden aan zijne bende toe.

Dan zeide hij opnieuw tot den Vlaming :

— Als gij den grooten hoofdman Cassa zoekt dan hebt gij hem in mij gevonden. En als uwe kunst grooter is dan die van andere menschen dan moet gij mij daarvan onmiddellijk eene proef geven.

— Het is zoo !

— Hebt gij mij echter bedrogen dan zal ik uw schedel aftrekken en u aan de wolven tot spijs geven, want gij zijt een der blanken die komen om ons van ons land te berooven.

— Die proef mijner kunst wil ik u terstond geven. Overigens ik ben geen van die Amerikanen die u van uw land wil berooven.

— Wie zijt gij dan ?

— Ik ben van het verre land aan de andere zijde van het groote water naar hier gekomen.

— Waarom ?

— Om den machtigen hoofdman Cassa te leeren kennen en hem door mijne kunst genoegen te verschaffen als hij namelijk mijn vriend wil zijn, gaf Evraert vastberaden ten antwoord.

Onverschrokken blikte hij den wilde in 't gelaat.

— Gij ziet er inderdaad niet uit als een Americano, zeide nu de Roodhuid minder barsch. Hebben de menschen in het verre land, aan de andere zijde van het groot water dan alleen zulk blond haar ?

— Ja, hernam Evraert. Onze vaderen stammen van Indianen af, wier hart wij geërfd hebben.

— Zoo zijt gij reeds als een vriend der Indianen geboren. Wees dus welkom bij Cassa ! Indien gij de waarheid gesproken hebt !

Evraert trok het wagentje voort.

De geheele schaar wilden zag hem luidruchtig lachend na.

Het wagentje was iets nieuws voor hen.

Cassa reed naast Evraert tot aan den vijver. Daar wilde hij van zijn paard stijgen doch de schilder zeide tot hem :

— Blijf op uw hengst zitten, hoofdman.

— Waarom ?

— Dan kan ik u terstond een proef van mijne kunst geven.

Cassa keek hem daarop verwonderd aan maar deed wat Evraert verlangde.

Deze ontsloot zijn wagentje.

Hij nam zijn teekenboek, zette zich op zijn voertuig neder en ontwierp spoedig een schets van den ruiter.

Vervolgens gaf hij daaraan met Oost-Indischen inkt krachtige schaduwen, liet helder licht daartegen afsteken en voltooide het portret door het aanbrengen van heldere, levendige kleuren.

Zoo spoedig en zoo gelijkend had hij nog nooit van zijn leven eene schets geteekend.

Onder zijne geoefende hand verscheen de hoofdman gedurig duidelijker op het papier.

Ondertusschen hadden al de wilden zich om den schilder heengedrongen, hem over den schouder gekeken en terwijl zij nu eens naar het portret dan weer hunnen hoofdman aanstaarden, deden zij uitroepingen van verbazing en verrassing hooren.

Eindelijk toen Evraert het met bonte kleuren versierde portret toonde barstten zij in woeste juichkreten los.

Al te zamen riepen zij :

— Cassa ! Cassa ! Cassa !

Deze zat fier op zijn prachtigen hengst.

Hij keek in het gevoel zijner eigenwaarde op den schilder neer.

Toen Evraert opstond en de teekening liet zien, sprong hij van zijn paard en greep het boek.

Bij den eersten blik op zijn portret deinsde hij van ontzetting terug.

Doch het gejuich der Indianen, die zijn naam uitgalmden, scheen hem alle vrees te benemen.

Hij hield zijne donkere zwarte oogen op het portret gevestigd.

Dan gaf hij door een woest gelach aan zijne vreugde lucht.

— Goed ! goed !... Schoon ! schoon ! riep hij verscheidene malen achtereen en hield zijn buik van het lachen vast en verheugd liet hij de teekening aan de andere Roodhuiden zien.

Eindelijk was hij uitgelachen.

Dan sloeg hij het boek dicht en gaf het aan Evraert terwijl hij tot hem zeide :

— Gij, man der andere zijde van het groote water, gij hebt maar met één tong gesproken en gij kunt beter schilderen dan ieder ander mensch. Cassa is uw vriend en als zijn vriend moet gij in zijne tent wonen en door de zijnen bediend worden.

Hierop stak hij hem de hand toe.

Dan vervolgde hij :

— Cassa bezit de schoonste vrouw die er onder den hemel te vinden is. Maar zij is niet vroolijk. Zij kan niet lachen ! Maar als zij dit portret ziet zal zij wel moeten lachen, zooals wij allen gedaan hebben.

Hij gaf eenige bevelen aan zijne manschappen. Deze brachten eenige der muilezels die door niemand bereden werden en spanden ze in het wagentje van Evraert.

De schilder zelf ontving een rijdier.

De jonge man bemerkte wel dat de minste tegenwerping zijn dood ten gevolge zou hebben. Het skalpeeren stond hem te wachten zoodra hij aan de wilden deed blijken dat hij aan het reisgezelschap van Amerikanen behoorde. Aan zijne reisgenooten kon hij niet nuttig wezen. Van hen spreken ware de moordzuchtige schaar integendeel naar hen toevoeren.

Met een zwaarmoedig hart besteeg hij den muilezel en wierp een weemoedigen afscheidsblik op de hoogte waar zijne kameraden gelegen waren.

De overmacht dreef hem weg.

Hij hadde hun zoo gaarne hulp verschaft !

De hoofdman Cassa reed naast hem en sloeg aan het hoofd van den stoet een blik van welgevallen op het wagentje dat zoo gemakkelijk over het gras rolde.

— In uw land, sprak hij, aan de andere zijde van het groote water, hebben de menschen gewis allen zulke wagentjes om ermede te reizen.

— O ja, antwoordde Evraert.

— Dat is zeer gemakkelijk.

— Wij hebben er ook groote die door vier paarden getrokken worden.

— Die zullen zeker voor den hoofdman zijn, vervolgde de wilde.

Evraert antwoordde bevestigend.

Cassa hield zijn paard in, sprong ten gronde en ging naar het voertuig toe.

— De hoofdman Cassa wil op uw wagentje rijden, sprak hij en zette er zich op neder.

Dan gaf hij aan Evraert een wenk om voort te rijden. Toen het wagentje zich in beweging zette helde dit links en rechts over.

De Roodhuid deed moeite om zijn evenwicht te bewaren doch viel eensklaps van het voertuig af en rolde in het gras.

Ernstig sprak hij :

— Uw hoofdman kan dat zeker beter dan Cassa ?

Hij besteeg zijn paard weder en ging andermaal naast Evraert rijden.

De stoet zette zich nu in den draf.

Zonder ophouden ging het den geheelen dag rusteloos voorwaarts, euvel-op, heuvel-af, in de richting van het Zuid-Westen.

De wilden gunden aan hun beesten nauwelijks den tijd om hun dorst te lesschen.

Het land werd bergachtiger.

De zon schoot hare brandende stralen op de ruiters neder en Evraert volgde met toenemende belangstelling het licht dat zij op de bergen wierp.

De zon was onder.

Cassa wees naar eene boschachtige streek en zeide :

— Ziet gij dien rook ginds ?

— Ja, hoofdman.

— Dat zijn de wachtvuren van Cassa.

— En zijne tenten ?

— Ja, en daar rust zijne schoone vrouw die niet kan lachen.

Zij hadden de laatste hoogte achter den rug.

In vluggen draf snelden zij nu over de grasvlakte naar het bosch.

De tenten, uit dierenhuiden vervaardigd vormden twee lange rijen.

De groote tent van den hoofdman bevond

zich een weinig ter zijde van de overigen onder eenen eik.

Op een kleinen afstand van den ingang dier tent brandde een helder vuur.

Verscheidene vrouwen waren er bezig met het gereed maken van spijzen.

Toen Evraert van zijn muilezel afstapte, vatte Cassa hem bij de hand en zeide in het spaansch tot eene vrouw, die daarnaast lag op een bed van bereide huiden :

— Bellarosa ! ik breng u hier een vriend die de kunst verstaat om ieder aan het lachen te brengen. Hij is geen Americano... Hij komt uit het verre land aan de andere zijde van het groote water waar de hoofdlieden op wagentjes rijden.

Het was inderdaad Bellarosa !

Daar lag de geroofde vrouw van Leduc, den bestuurder der zilvermijnen.

Zij was de vrouw die niet lachen kon. Zij sloeg een verbaasden blik op Evraert en gaf hem zwijgend door eene beweging met het hoofd te kennen dat hij welkom was.

Evraert hield den verwonderden blik op haar gevestigd.

Zij droeg de Indiaansche kleeding, maar... hij bemerkte wel dat het eene blanke vrouw was.

Bellarosa bemerkte zijne verbazing.

Zij wilde eene vraag voorkomen en sprak:

— Neem plaats, mijnheer !

Hierbij wees zij hem naar een berenhuid die voor het vuur lag.

— Dus komt gij uit Europa ? vroeg zij met blijkbare belangstelling.

— Ja, senora.

— Misschien wel uit Frankrijk ?

— Ik heb Europa ten minste op een Fransch schip verlaten. Maar ik heb dit land sedert dien tijd reeds verscheidene jaren doorkruist. Ik ben een schilder, antwoordde Evraert, terwijl Cassa zich aan den anderen kant der vrouw nederzette en naar haar gesprek met den vreemdeling luisterde.

— Laat aan mijn schoone vrouw ook het portret zien dat gij geschilderd hebt. Daar achter u staat uw wagentje, zeide de Adelaar.

Evraert stond op en haalde zijn teekenboek.

Vervolgens sloeg hij daarin de teekening op die hij dezen morgen vervaardigd had.

Hij liet deze aan Bellarosa zien.

Een bijna onmerkbaar glimlachje kwam om de lippen der vrouw, want zij zag dat de schilder de schreeuwendste kleuren had gebruikt om de gelijkenis nog meer in het oog loopend te maken.

De hoofdman bespiedde haar van terzij.

— Zij heeft gelachen, riep hij verheugd uit. Gij zijt de grootste schilder der wereld en gij moet Bellarosa voor mij op mijn schild afteekenen.

— Volgaarne, hoofdman.

— Dadelijk.

— Dat kan niet, Cassa.

— Het moet. Ik ga mijn schild halen.

— Dat kan ik bij helder daglicht alleen en niet bij avondschemer.

— Welnu, dan morgen, als de zon opkomt.

— Zeker, hoofdman Cassa.

Bellarosa wendde zich tot hem en vroeg :

— Mag ik ook de andere teekeningen eens bekijken, mijnheer ?

— Het boek staat geheel te uwer beschikking, antwoordde Evraert.

— Ik dank u, mijnheer.

— Maar ik geloof niet dat die teekeningen eenig belang voor u zullen hebben. Het zijn slechts vluchtige schetsen die ik ontworpen heb, om mij datgene wat mij duurbaar was ieder oogenblik voor den geest te kunnen brengen.

Zij nam het boek en sloeg de eerste bladzijde open.

— Een kreet van blijde verrassing ontglipte haar.

— De dom van Mexico ! riep zij.

— Inderdaad, senora.

De Adelaar staarde over haar schouder diepnadenkend in het boek en zag den traan niet die uit hare oogen biggelde.

Gelukkiglijk misschien.

Bellarosa bleef met blijkbare voldoening op den tempel staren.

— Ik heb in dit huis Gods dikwijls gebeden, murmelde zij. Maar God heeft mijne smeekingen niet verhoord.

Zij sloeg het blad om.

Eene nieuwe bekende plaats van Mexico deed zich voor haar op.

Andere teekeningen volgden.

Daar zij met potlood geschetst waren en niet gekleurd vond de Adelaar ze niet schoon.

Al die donkere printen verveelden hem.

Hij begaf zich weldra naar de rij tenten.

Bellarosa bladerde voort.

— Ach hemel ! riep zij eensklaps.

— Wat is er ? senora.

— Het kasteel der graven de Campanas aan het Chalcomeer.

En andermaal sprongen hare oogen vol tranen.

Evraert werd bleek.

Gedurende eenige oogenblikken was het of zijn hart ophield met kloppen.

Hij wilde zijne aandoeningen bedwingen en deze aan de vrouw ten minste niet laten blijken.

Deze sloeg echter geen blik op hem ; zij droogde hare tranen en keek weder zwijgend naar de teekening.

Zoo verliepen eenige minuten.

Bellarosa bladerde voort.

Er kwam een gezicht der hoofdstad met de twee vulkanen op den achtergrond.

De trekken van Bellaroso namen eene blijdere, alhoewel nog weemoedige uitdrukking aan.

Halfluid, alsof zij in zich zelven sprak, zeide zij :

— O, dat schoone land van mijne jeugd, van mijn vervlogen geluk !

Daarop sloeg zij het blad werktuigelijk om.

Nauwelijks had zij er een blik op gevestigd of zij riep op verbaasden toon uit :

— Heilige Moeder Gods !... De condeza !

Evraert ontwaakte, als door den bliksem getroffen, uit zijne mijmeringen en staarde de vrouw aan die het boek in haren schoot had laten vallen.

Zij bedekte haar gelaat met beide handen.

Onbeweeglijk en stilzwijgend zaten zij naast elkander.

Evraert hield zijn verbaasden blik nog altijd op de vrouw gevestigd toen deze eensklaps opkeek, hare gevouwen handen bevend omhoog hief en zachtjes zeide :

— O Gabriëlla ! Gabriëlla !

Die naam drong tot in het hart van Evraert door als ware het door de hand des doods schielijk aangegrepen.

Hij drukte zijne rechterhand op zijne borst en zeide op een doffen toon :

— Gij hebt haar gekend en bemind, senora ?

— O ! Het is een engel op aarde.

Evraert schudde zwaarmoedig het hoofd.

— Niet meer op de aarde ! murmelde hij.

— O God !

— Maar in den hemel !

— Dood ! herhaalde Bellarosa.

— Eilaas !

De vrouw liet hare handen in den schoot vallen en weende bittere tranen.

— Gij bemint haar dus zeer ?

— O ja ! als eene zuster.

— Wie zijt gij dan, senora ?

— Ik was eens de speelkameraad van Gabriëlla, ik was eens hare vriendin ! Mijn echtgenoot was in haren dienst.

— Uw echtgenoot ? hernam de schilder verwonderd.

— Ja, die wreedaard Cassa heeft hem en mijn jongste kind vermoord en mij... als gevangene medegevoerd. En ik mag niet weenen !

— Laat uwe tranen vloeien, senora, tranen verlichten !

— In zijn bijzijn moeten mijne oogen droog blijven ; hij wil het zoo. Anders vrees ik voor mijn arm dochtertje.

— Waarom ?

— Cassa heeft mij bedreigd het te dooden als ik nog weende.

— O die schelm !

— Wees voorzichtig, senor, en laat hem niet merken dat wij een geheim met elkander hebben of dat wij over mijn verleden spreken, want hij is een monster. Misschien heeft de hemel u hier tot mijn redding heengezonden.

Bellarosa keek schuw naar de rij tenten.

Plots sloeg zij het teekenboek weer open en zeide :

— Daar komt hij terug !

— Verstaan de vrouwen, die hier bij het vuur de spijzen gereed maken, geen Spaansch ? vroeg Evraert, zich een weinig van Bellarosa verwijderend.

En met een blik duidde hij eene Indiaansche vrouw aan die met groote stukken rauw vleesch kwam aanloopen.

— Neen.

— Niets ?

— Geen enkel woord. Ik spreek alleen met mijn dochtertje Lydia Spaansch, antwoordde Bellarosa en blikte in het boek.

De Adelaar naderde.

Een zijner krijgslieden volgde hem met een lederen zak op den rug, waarvan hij den inhoud bij het vuur uitschudde.

Het waren drinkgereedschappen van allerlei soort : zooals bekers, glazen, drinkhorens en blikken nappen.

Verder ook een aantal messen van verschillende grootte, uurwerken, geldbuidels, kompassen en dergelijke reisbenoodigdheden meer.

Er kwam ook een pak uitgerold en Evraert wist eerst niet wat het was.

Het scheen menschenhaar te bevatten

waaruit roode plekken te voorschijn kwamen.

De Indiaan greep het aan, schudde het uit elkander en met ontzetting zag Evraert nu dat het menschelijke schedelvliezen waren.

Met afgrijzen en huivering wendde hij de oogen van dit verschrikkelijk schouwspel af.

Plots viel zijn blik in het voorbijgaan op een lang jachtmes, waarvan de hecht kunstig gedreven was en met zilver ingelegd.

Groote God!... het mes van Hood!

Dus had de dood in den afgeloopen nacht, toen Evraert bij den vijver zoo vast ingeslapen was, zijne ongelukkige gezellen getroffen en de schedelvliezen die de Indiaan voor hem ophing om ze te drogen, waren de zegeteekenen die de wilden van het hoofd zijner gezellen hadden gerukt!

Nu herkende de schilder ook verscheidene voorwerpen die hij vroeger in handen der reizigers gezien had.

Een huivering ging hem over de leden.

Hij wist niet naar welk punt blikken om zijne ontzetting te verbergen.

Gelukkig kwam Bellarosa hem ter hulp door het boek te sluiten en het hem terug te geven.

De Adelaar deed een stap op hem toe :

— Hier is mijn schild, sprak hij. Gij moet het morgen beschilderen.

De Vlaming knikte instemmend maar een woord kon hij niet uitbrengen.

Een Indiaansche vrouw trad nu naar voren en bood eene pijp aan Cassa.

De hoofdman begon te rooken.

In plaats echter van den rook uit te blazen slikte hij hem in.

Toen hij er de maag mede gevuld had reikte hij de pijp aan Evraert over.

— Vredespijp! murmelde hij.

De kunstenaar had weinig lust om aan dezelfde pijp van dien moordenaar en dien wreedaard te rooken.

Hij schikte zich nochtans in de noodzakelijkheid, deed eenige trekken aan de pijp en gaf haar dan weder aan den Adelaar.

Deze glimlachte.

— Gij rookt slecht, Bleek-gezicht.

— Ik doe wat ik kan, groote hoofdman.

— Gij kunt beter schilderen, ik beter rooken.

De Adelaar opende den mond wijd en met een geluid als dat van een buikspreker haalde hij den rook terug uit zijn maag op en blies hem uit.

Dan zwolg hij nieuwen rook binnen.

Weder verbrak hij de stilte.

— Terwijl ik op krijgstocht ben tegen de blanken, moet gij mijne tent beschilderen, zoodat geene andere hoofdmanstent daarmede te vergelijken is.

— Ik zal, Adelaar.

— Ook moet gij de dierenhuiden beschilderen die mijne vrouwen zullen looien. Morgen zal ik eene tent voor u naast de mijne opslaan en mijne vrouwen moeten uit de zachtste huiden eene rustplaats voor u gereed maken.

Nu kwam eene Indiaansche vrouw met een groote buffelhuid aangeloopen.

Zij spreidde deze bij het vuur uit en Bellarosa, de hoofdman en Evraert zetten zich daarbij neder om den avondmaaltijd te gebruiken, die door de vrouwen op de huid nedergezet werd en uit gekookt en gebraden vleesch bestond.

Zij zaten even toen een bekoorlijk meisje van omtrent vier jaren kwam aanhuppelen.

Met beide armpjes sloeg het om den hals van Bellarosa.

Het was haar dochtertje, de kleine Lydia Leduc.

Een verwonderlijk lief kind was het met zwarte lokken en groote donkere oogen.

Het was smaakvol gekleed alhoewel slechts door dierenhuiden omhangen.

Aan de armen droeg het banden van kostelijke paarlen.

Lydia keek den vreemdeling aan met groote verwonderde oogen en kroop voor hem achter Bellarosa weg.

Deze zeide aanmoedigend :

— Ga eens naar mijnheer toe en geef hem een handje. Hij is een vriend van ons en zal voor mij een portret van u schilderen als gij heel lief tegen hem zijt.

Lydia ging nu zonder vrees op Evraert toe en stak haar handje naar hem uit.

Toen keerde zij dadelijk weer naar hare moeder terug en sloeg de poezelige armpjes om haren hals.

De Adelaar had gedurende het avondmaal nog niets gezegd.

— Gij kunt ook beter schilderen dan eten, sprak hij eindelijk toen hij bemerkte dat de vreemdeling geen eetlust meer had. Moogt gij ook uwe oogen en uw hart van den Indianen geërfd hebben dan behoort uw maag toch zeker tot het ras der blanken. Maar zoodra ik al de Americanos van hun schedelvliezen zal beroofd hebben, zullen wij op de berenjacht

gaan en dan zal ik u de vetste stukken geven. Maar morgen vroeg moet gij aanstonds aan mijn schild beginnen.

Evraert beloofde dit den hoofdman nogmaals maar zeide daarop dat hij moede was en in den slaap nieuwe krachten zou willen putten om morgen opnieuw aan 't schilderen te gaan.

De Adelaar gaf bevel een zachte legerplaats in zijn eigene tent gereed te maken.

Op harige buffelhuiden kon de afgematte jonge man zijn vermoeide ledematen uitstrekken.

Welke gewaarwordingen bestormden zijn geest! Hij was, naar het scheen, de eenige van heel de karavaan die in het leven was gebleven en toch, van allen was hij misschien degene die het minst aan het leven hield.

Hij had een avontuurlijk leven ondernomen om zijn smart te vergeten en hier midden de noordelijke provinciën van Mexico wordt de wonde opnieuw opengescheurd.

Hier in de wildernis, te midden van kanibalen, moest hij een edel, teergevoelig hart vinden dat evenals hij om Gabriëlla treurde en die zuchtte in de vreeselijkste slavernij.

Doch de slaap ontfermde zich over Evraert en de bevallige beeltenis van Gabriëlla kwam in zijne droomen zweven.

Wanneer hij de oogen opende scheen de zon helder in de tent.

Evraert sprong op en rond het vuur, in den morgenstond, vond hij Bellarosa reeds met de kleine Lydia op den schoot zitten.

In beider harten was dien nacht één wensch ontstaan: Vluchten.

De schilder droeg het schild in zijne hand.

De Adelaar liep reeds tusschen de tenten met den onderzoekenden blik van een veldheer.

— Ik geloof, senor, sprak Bellarosa, dat gij met tegenzin voor dien wreedaard werkt, maar het moet om uw leven te redden.

— En toch heb ik sedert lang zooveel lust niet gehad in eenig werk als in het maken van uwe beeltenis. Ik gruw er alleen van zulke edele gestalte op het schild van dezen kanibaal te teekenen, dat hem als een amuletto tegen gevaren zal beschermen.

— Onze ontmoeting, fluisterde de vrouw, is eene schikking van God om ons beiden uit deze verschrikkelijke gevangenschap te verlossen.

— Mijn leven staat te uwer beschikking, antwoordde Evraert geestdriftig.

— Wij zullen vluchten, senor.

— Zoodra gij wilt.

— Eerst moet Cassa vertrokken zijn om een nieuwe karavaan te overvallen, dan zullen wij het wagen.

— En gelukken!

— Misschien, senor. Uren in het ronde ligt het vol Indianen en Cassa is hun meester. Maar daar komt hij.

De Adelaar naderde.

Hij ging naar het vuur en wenschte goeden morgen. De schilder bemerkte dat de hoofdman het mes van zijnen vriend Hood in den gordel droeg.

Arme Hood!

— Uitgerust? vroeg Cassa.

— Ja, hoofdman.

— En werken?

— Wel zeker, ik begin er dadelijk aan.

— Het verheugt mij zeer. Kunt gij dit portret even gauw schilderen als het mijne?

— Neen, hoofdman.

— Waarom niet?

— Ik zal het met andere kleuren doen.

— Waarom?

— Die ik voor u gebruikte zullen door den regen spoedig worden uitgewischt.

— En deze verf?

— Moet eenige dagen drogen, maar dan is zij onuitwischbaar.

— Overmorgen droog? vroeg Cassa.

— Ja, hoofdman.

— Dan zal ik overmorgen oprukken met mijne manschappen. Wij zullen weder eene goede vangst onder de Americanos doen.

Evraert huiverde.

Hij vatte zijn verf en zijn penseel en begon het schild, dat uit prachtige buffelhuiden vervaardigd was, in grondverf te zetten.

Cassa keek hem na.

Een wrevel lag op zijn voorhoofd.

— Gij zijt niet goed uitgeslapen, sprak hij.

— Waarom? hoofdman.

— Gij zijt niet zoo vlug noch zoo behendig als gister.

— Deze verf gaat trager maar is bestendiger.

— Neen, zei Cassa, ge zijt uwe kunst vergeten.

Evraert was niet op zijn gemak.

De grillen van dien man konden elk oogenblik zijn hoofd doen vallen.

Hij spoedde zich daarom aan het hoofd te beginnen en de gelijkenis te treffen.

Het gelaat van den Roodhuid helderde nu spoedig op.

— Nu valt uw kunst u weder in, sprak hij, gij hadt haar vergeten.

De man werd ernstig gestemd.

Ook op zijne ziel oefende de kunst hare betoovering uit.

Verbaasd keek Bellarosa hem aan en zag de gemoedsaandoeningen op zijn gelaat weerspiegeld.

De schilder was met zijne gansche ziel aan zijn werk gehecht.

Hij vergat zijne omgeving en zijn toestand; het dichte bladerendak, dat zich boven hem welfde, liet geen zonnestraal tot hem doordringen.

De Indianen bleven als met heiligen eerbied op een afstand van de plaats waar zij hun hoofdman zoo aandachtig en zoo ijverig bezig zagen.

Eindelijk, nadat het middaguur lang verstreken was, liet Evraert de handen op zijn knieën zakken, hield den blik nog een poos op het portret gevestigd en stond toen op.

Ook de Adelaar was opgestaan.

Hij keek den kunstenaar met de grootste verwondering aan en zeide dan:

— Gij zijt de grootste kunstenaar die ooit tot ons is gekomen. Gij kunt uit uw kleuren menschen maken en ik geloof dat gij hun ook het leven kunt geven.

Hij vestigde den blik weder op de beeltenis. Dan ging hij den achterkant bekijken, bezag hem ter zijde, want hij dacht dat het moest vooruitspringen, schudde bedenkelijk het hoofd en murmelde:

— Wonder! wonder! Dat is tooverij!

De Adelaar ging naar den schilder toe:

— Gij zult mijn vriend wezen, sprak hij, en ik zal u met buffelhuiden en andere rijkdommen overladen. Morgen gaat Cassa een nieuwen tocht ondernemen. Hij zal nog met meer schedelvliezen terugkeeren dan verleden maal, maar gij moet hier ondertusschen tooveren.

— Wat wilt gij, hoofdman?

— Gij moet mijne tent van binnen schilderen. Gij moet erin plaatsen het portret van Bellarosa zoo schoon als het hier op het schild staat.

— Dat zal ik, Adelaar!

— De wanden van mijne wigwam zijn naakt en treurig, kunt gij ze opvroolijken met kleuren?

— Ja, Adelaar!

— Op welke wijze?

— Ik zal er reusachtige buffels en schoone bloemen op schilderen.

Maar Cassa schudde ontkennend het hoofd.

— Dat niet! sprak hij.

— Wat wilt gij dan, hoofdman?

— Gij zult Cassa vertoonen op het oogenblik dat hij de blanken overwint en hun het schedelvlies afsnijdt. Kunt gij dat?

— Ja, sprak Evraert.

— Dan is Cassa van u tevreden.

En de Adelaar verwijderde zich met zijn schild.

— Dat zal ik nooit schilderen, sprak hij.

— Dan zal hij u dooden, zeide de vrouw beangstigd. Hij is wreed en onmeedoogend.

— Wij zullen vluchten, senora.

— Ja, maar de vlucht zal moeilijk wezen, senor.

— Ik denk het niet, senora.

— Waarom niet?

— Heeft Cassa niet gezegd daar straks dat al de weerbare mannen met hem ten strijde trekken?

— Zeker.

— En dat alleen de ouderlingen, de vrouwen en de kinderen hier bleven?

— Dat is zoo!

— Mij dunkt dat het dan niet moeilijk zal wezen om te ontsnappen.

De vrouw blikte bekommerd voor zich.

— Ik vrees de ouderlingen, sprak zij, ik vrees ze meer dan de jongeren. Zij kennen de landstreek tot in haar minste wegen. Zij volgen bij maneschijn den voetstap van een mensch door het hooge gras. Alleen aan de snelheid onzer paarden is misschien het welgelukken van ons plan gehecht. In den vroegen nacht moeten wij vertrekken om vóór den dageraad reeds buiten hun bereik te wezen.

Het gesprek werd nogmaals afgebroken door de onvoorziene komst van Cassa.

HOOFDSTUK XXIX

DE KEIZER EN DE KOERIER

De keizer was uitgereden om de spoorwegen, met het aanleggen waarvan men een begin had gemaakt, in oogenschouw te nemen.

Men was begonnen met de lijn van Mexico naar Apizaco, om die later te vereenigen met de lijn welke van Vera-Cruz over Soledad loopt en te Paso del Macho eindigt, terwijl men verder eene lijn zou aanleggen van Puebla naar het Noorden.

Aldus zou men de haven met de hoofdstad verbinden.

De zwarigheden welke men bij het leggen van deze lijn te overwinnen had waren zeer aanzienlijk.

Men moet over eene hoogte van meer dan vier duizend voet om uit het lage land de hoogte van Mexico te bereiken.

De uitvoering geschiedde onder de leiding van bekwame Vlaamsche ingenieurs en de onderneming zou later zeer groote voordeelen moeten opleveren om de kosten te kunnen dekken.

Geheel alleen durfde Maximiliaan zich aan zulk een rit niet wagen, want zelf hier, in de onmiddellijke nabijheid der hoofdstad, was de weg niet veilig. Men was in het geheel niet zeker of er van de gelegenheid geen gebruik zou gemaakt worden om het hoofd van den Staat, om den keizer zelf gevangen te nemen.

Daarom had Maximiliaan een schwadron zijner getrouwe Belgische ruiters tot geleide, met den jongen baron Van der Smissen aan het hoofd.

De keizer reed in het midden.

De moedige paarden draafden de stad Guadeloupe voorbij en den smallen dijk over die daar twee meren van elkander scheidt.

Gewoonlijk was de keizer opgeruimd en vertrouwelijk op zulke kleine uitstapjes.

Het was voor hem een genot in den zadel te zitten en de frissche lucht in te ademen.

Heden nochtans scheen hij ernstig en in zich zelf gekeerd.

Zijn blik dwaalde dan weder recht op de vulkanen dan over de meren heen en er lag een wrevelige plooi in zijn voorhoofd.

Het moesten wel droevige gedachten zijn waarvan zijn gemoed vervuld was!

Verder en verder vervolgde de troep zijn weg in een vluggen draf.

Reeds hadden zij de meren achter zich.

Het gelaat van den keizer helderde op bij het zien der werkzaamheden die hij kon beschouwen als het gevolg van zijn zorg en zijn bestuur.

Hij wist welke voordeelen die spoorweglijn eenmaal aan het land moest aanbrengen en dit verschafte hem eene zelfvoldoening nog verhoogd toen de werklieden hem herkenden.

Met geestdriftige toejuichingen en het zwaaien der hoeden begroetten zij hem.

Maximiliaan was zeer gevoelig voor zulke indrukken; de tranen kwamen hem in de oogen, zijn gelaat werd door de vreugde verlicht en met eene goedhartige vriendelijkheid groette hij naar alle zijden om zich heen.

Hij steeg van zijn paard en bezag de werkzaamheden van nabij.

Daar stonden de snel opgeslagen hutten der arbeiders, welke slechts aan de windzijde met verdorde bamboes waren bedekt en een eigenaardig schouwspel opleverden.

Het volk in deze streken was nog niet verweekt en het klimaat zacht genoeg in weerwil van de hooge ligging, zoodat men niet veel maatregelen tegen de ruwheid der luchtgesteltenis hoeft te nemen.

De keizer had zijn doel bereikt en met eigen oogen had hij gezien dat men ijverig aan het werk was aan de uitvoering der onderneming.

Was het daarbij de rit in de frissche morgenlucht en de beschouwing van de ijverige werkzaamheid welke een bewijs van vooruitgang was; of was het door het eigenaardige tooneel dat zich uitspreidde die zijn gemoed opvroolijkte?

Hij was vriendelijk en spraakzaam en onderhield zich zeer gemeenzaam met den baron Van der Smissen, die naast hem reed.

Hij zei hem welke verwachtingen hij koesterde ten opzichte van den aanleg van spoorwegen in Mexico.

De troep die tot hiertoe in gestrekten draf had gereden, had nu weder den gewonen draf aangenomen, om de paarden wat verandering te schenken en om zelf de geurige morgenlucht te kunnen inademen. Plots hoorden zij een ruiter in vollen draf achter zich aankomen.

Aan de achterste ruiters vroeg hij:

— Wie rijdt aan het hoofd van uw schwadron?

— De keizer, caballero!

De man lachte.

— Caramba! Wat doet de keizer buiten de stad? vroeg hij.

De ruiters oordeelden het onder hunne waardigheid daarop te antwoorden.

Slechts een hunner vroeg:

— Vanwaar komt gij?

— Ik breng berichten.

— Voor wie?

— Voor het hoofdkwartier.

— Goed, dan kunt gij dit hier even goed afgeven en spaart gij u zelven een grooten weg uit.

De man schudde met het hoofd.

— Neen, *amigo!*

Hij gaf zijn paard de sporen om naar voren en hen voorbij te komen, want de troep reed hem te langzaam.

Van mond tot mond liep het:

— Een koerier!

Zij bereikten thans de ooren van baron Van der Smissen.

Hij keerde het hoofd om en zeide:

— Uwe Majesteit, het schijnt dat een koerier van de kust ons heeft ingehaald. Wenscht Uwe Majesteit hem te spreken?

— Heeft hij berichten voor mij? vroeg Maximiliaan.

— Berichten voor Zijne Majesteit? vroeg baron Van der Smissen aan den bode.

Deze naderde met de hand aan den hoed.

Het was een mesties met een combrero op het hoofd.

Mexicanen liet men nogal ongemoeid den weg gaan, bijzonder als zij slecht gekleed waren en dus geen lokaas waren voor roovers.

— Neen, senor, antwoordde de ruiter, slechts voor het hoofdkwartier. De berichten zijn gericht aan maarschalk Bazaine. Alleen aan hem mag ik ze overhandigen.

De jongen fronste de wenkbrauwen.

Zijn blik vestigde zich op 't gelaat van den keizer.

Ziende dat deze glimlachte vroeg hij:

— Vanwaar komt gij? Van Vera-Cruz?

— Neen, senor.

— Van waar dan?

— Van Puebla.

— Is daar iets bijzonders voorgevallen, *amigo?* vroeg Maximiliaan.

— Dat weet ik niet, senor, zeide de man die den keizer wel herkende maar niet wist hoe hij Zijne Majesteit het woord moest toesturen. Doch een paar nachten geleden is generaal Porfeiro Diaz weggeloopen.

— Porfeiro Dias? hernam de keizer snel.

— Ja, senor. Voor goed weg! En zij hebben geen spoor meer van hem gevonden. Men gelooft dat Mercedès daar de hand in gehad heeft en de Fransche generaal is woedend.

De keizer lachte.

— Dan heeft Mercedès toch eens verstandig gehandeld, zeide hij tot den baron. Ik houd dezen generaal Diaz voor den besten onder al de republikeinen. Het zou mij zeer veel waard zijn hem voor onze partij te winnen.

— Hij zal trachten een nieuw leger bijeen te winnen, sprak de baron.

De keizer schudde het hoofd.

— Neen, waarde baron, hoe zou hij dit kunnen doen? Ik geloof dat zulk gevaar voorbij is. Hebt gij dan niet gehoord dat Gonzalez Ortega, de Juaristische werf-commissaris in de Vereenigde-Staten, thans aanspraak maakt op den titel van president?

Maar zich tot den koerier wendend:

— Gij kunt uw weg vervolgen, vriend. Geef uwe berichten aan den maarschalk zelf af.

En zich tot den baron keerend:

— De Juaristen weten dus zelven niet meer wien zij tot voorzitter willen hebben. Juarez verklaart wel dat hij aan de regeering blijft, maar, waarmede? En komt Ortega werkelijk aan de beurt dan is die met weinig moeite over te halen.

— Ja. met geld, sire, antwoordde Van der Smissen.

— Naar hetgene ik van Porfeiro Diaz denk, zoo zal hij zich thans bekend maken met den staat van zaken en zal in 't vervolg den vrede niet meer breken.

— Het zou gelukkig zijn, sire, want de krijg wordt thans te bloedig gevoerd.

— Dat is het juist, antwoordde de keizer en zijn gelaat betrok. Dat is het wat mij het meeste verdriet aandoet. Hebt gij gehoord hoe men het in het Noorden heeft uitgehouden? Generaal Arteaga, de eenige die nog een leger kommandeerde, werd door bevel van Mendez doodgeschoten in mijn naam.

— Dat zal kwaad bloed zetten in het land, sire.

— Natuurlijk en zulks met recht. Ik heb daarom een koerier naar Mendez afgezonden met bevel al de krijgsgevangenen die hij nog in handen had naar Mexico te zenden.

— Generaal Arteaga had nochtans veel op zijn rekening, antwoordde de Belgische officier.

— Ja, dat weet ik, sprak de keizer, maar wie hier te lande heeft zulks niet? Hoeveel heeft onder andere Dupin, die bestrijder der guerrilleros op zijn rekening! Zou er één Mexicaan in het rijk te vinden zijn die grooter wreedheden heeft bedreven dan deze dappere en onverschrokken Dupin? Hij is de schrik van het land waar hij zich ook vertoone! Wat heeft generaal Marquez niet gedaan? Hij heeft de gevangen officieren en zelfs de geneesheeren die den tros volgden laten doodschieten. Wat doen al onze Mexicaansche generaals? Mejia alleen maakt uitzondering. In Europa zouden wij de krijgswet moeten toepassen doch hier is het moorden tot een regel geworden.

— Maar het dekreet is nu eenmaal uitgevaardigd, sire.

— Dat is zoo, maar ik heb reeds tegenbevel gezonden. Willen de Franschen, met Bazaine aan 't hoofd, op zulke bloedige wijze voortgaan dan laat ik dit voor hunne verantwoording. Ik ten minste wil aan de Mexicanen toonen dat ik niet hun bloed verlang maar vrede en welvaart wil bevorderen.

En de hand uitstrekkend terwijl hij zijn paard inhield:

— Zie dit landschap, zie daar heen, Van der Smissen, en zeg mij of er iets heerlijker op den aardbol bestaat! Het is niet mogelijk zoover de wereld reikt... en dat aardsch paradijs is voortdurend in oproer, altijd met bloed bemorst!

Inderdaad, zij hadden hier een der schoonste punten bereikt.

In vervoering vervolgde de keizer:

— Ja, het paradijs der aarde. De Mexicanen spreken niet zonder reden als zij beweren dat God, nadat hij de wereld had geschapen, een bijzonder venster aan den hemel heeft opengehouden om altijd op zijn lievelingsland Mexico te kunnen nederzien. En wat hebben de menschen daarvan gemaakt? Men zou de tranen in de oogen krijgen als men daaraan denkt. Hoe fier zou ik wezen als het mij gelukken mocht dit rijk tot het welvarendste en meest beschaafd land der wereld te maken. Doch kom! Wenschen en droomen baten ons niet, wij moeten handelen.

Hij gaf zijn paard weder den vrijen teugel waarna het overige gedeelte van den weg door de ruiters in een lichten draf werd afgelegd.

HOOFDSTUK XXX

DE PANTHER DER BOSSCHEN

Van geheel Mexico is de straat Guerrero het ontoegankelijkst door de menigte rotskloven en bergpassen welke men in dit gedeelte van het land aantreft.

In dezen staat regeerde op zeer willekeurige wijze de zoogenaamde *Oude Panther van Guerrero.*

Hij had dezen naam veel minder te danken aan zijne dapperheid dan wel aan de ontoegankelijkheid en onbruikbaarheid van het woeste land dat hij bewoonde.

Reeds onder de regeering der Spanjaarden had de vader van Alvarez, een Indiaan die een Spaanschen naam had aangenomen, dit afgelegen bergachtig gedeelte bestuurd.

Hij had zich tamelijk onafhankelijk gehouden van de Spaansche onderkoningen en in den oorlog der *Independencia* handhaafde hij zich als gouverneur van de Mexicaansche regeering.

Zelfs Juarez, die vóór de komst der Franschen bijna gansch Mexico tot onderwerping had gebracht, moest den Ouden Panther in zijn natuurlijke vesting ongemoeid laten.

Hij wist zeer goed dat het onmogelijk was den stijfhoofdigen Indiaan te dwingen en het was met de wapens zelfs niet te beproeven.

Sinds de vestiging van het keizerrijk zou Alvarez er niets tegen gehad hebben den vorst te erkennen, want hij beschouwde die zaak met rustige kommerloosheid waarmede men in Europa denkt over de keus van den Grooten Turk. Hij had daarmede niets te maken.

Wat ging Mexico hem aan?

Hij had een staat en regeerde er onafhankelijk.

Maar de Franschen meenden Guerrero te veroveren. Zij trokken daarom van Cuernavaca uit waar het gebergte nog niet zoo woest en ontoegankelijk is om Guerrero binnen te rukken.

Hiermede was de oude Alvarez, die nog

een zoon had van ongeveer dertig jaar, niet tevreden.

Hij riep zijne Indianen op, bezette de beste passen en stroomen en dreef daarop de Franschen, die in de bergen hun geschut niet konden gebruiken, met bloedige verliezen weer zijn Staat uit.

Fransche berichten hebben wel vermeld dat hunne troepen tot in het hart van Guerrero waren doorgedrongen om de hoofdstad te belegeren maar dat zij wegens gebrek aan geschut en manschappen hunne onderneming hebben opgegeven.

Dat is echter een van de gewone krijsverslagen die opzettelijk voor de « groote natie » worden vervaardigd en anders geen.

Zoo ging het in België ook gedurende de Boerenkrijg.

Als men de verslagen leest van Béguinot, Chabert, Jardon, Colaud en anderen dan behaalden zij gedurig overwinning op overwinning en werden de brigade wel vijftigmaal tot... « den laatste » uitgeroeid.

Maar 's anderdaags vernam men dat de grootsprekers weer ergens eene klopping hadden opgeloopen.

Dat waren eenvoudig leugens.

Alvarez heerschte van dit oogenblik af onafhankelijk in zijn bergen, als voorheen, en was daar nog, terwijl zijn zoon het bewind voerde, zonder zich om den keizer of om Juarez te bekommeren.

De Staat Guerrero is onschatbaar rijk aan verfhout en waarschijnlijk ook metalen.

De Indianen dier streek heeten *pintos* omdat zij eene gevlekte huid hebben.

Onder het bevel van Alvarez' zoon hadden zij reeds tweemaal de Fransche indringers teruggeslagen, en achtten zich thans voor een derden aanval tamelijk veilig.

Echter betrouwde de jonge Alvarez het niet en met een aanzienlijk aantal manschappen lag hij aan den linkeroever van den stroom die den naam van Mescal draagt.

Daar dekte hij den grooten weg die naar de hoofdstad voerde volkomen en bewaakte hij zijn eigene grenzen.

Vaartuigen lagen er niet in den stroom zelfs geen enkele prauw of canot.

Ook was er thans aan den linkeroever geen menschelijk wezen zichtbaar, doch aan de rechterzijde, op den steilen oever, vertoonden zich ongeveer tien ruiters, met twintig geladen muilezels.

Het was zichtbaar dat zij met geen vijandelijke bedoelingen kwamen.

Aan de overzijde vertoonde zich plots een wacht.

Hij had in de schaduw der boomen tusschen het hooge gras gelegen.

Zonder iets te roepen vuurde hij zijn geweer in de lucht af.

Het was een sein.

Bij tooverslag ontstond er eene groote drukte.

Trommels werden geroffeld, trompetten geblazen en twintig ruiters kwamen op gezwinden pas aangereden.

De vreemdelingen schenen zich daarover in het geheel niet te bekommeren.

Met de grootste bedaardheid ontpakten zij hunne lastdieren, ontzadelden hunne paarden en maakten zich gereed tot den overtocht van den stroom.

Een der nieuw aangekomenen had zich ontdaan van zijne kleederen en nadat hij hemd en broek opgerold en met een snoer bijeengebonden had wierp hij zich in den snellen stroom, hield met zijne linkerhand zijne kleeding hoog en droog boven het water en zwom naar de overzijde.

De pintos zagen spoedig dat zij met een klein vreedzaam reisgezelschap te doen hadden.

Niettemin gebruikten zij de grootste voorzichtigheid.

Vroeger hadden de Franschen ook wel eens getracht hunne aandacht te vestigen op een enkel punt terwijl eene groote afdeeling soldaten het beproefde den stroom op een andere plaats te doorwaden.

Het was hun niet gelukt.

Thans hield Alvarez al de plaatsen waar de overtocht mogelijk was streng bewaakt.

Met zijne spionnen, die bovendien overal aan den rechteroever verspreid waren, behoefde hij voor geen overrompeling te vreezen.

Ondertusschen werd de bode die de stroom was overgezwommen door een paar Indianen op hartelijke wijze welkom geheeten.

Hij was zelf een pinto.

Spoedig werd een vlot aangebracht en te water gelaten om de pakgoederen zijner reisgenooten over te voeren.

Dit alles vroeg weinig tijd.

Hij deed de mededeeling dat de eigenaar der muildieren of de aanvoerder van den troep generaal Porfeiro Diaz was die uit de

handen der Franschen was ontkomen en die thans bij Alvarez eene schuilplaats zocht.

Zij zonden dadelijk een bode naar hun generaal om hem deze tijding mede te deelen.

Op het vlot kwam generaal Diaz met zijn paard over.

Alvarez had ondertusschen het nieuws der aankomst van Porfeiro Diaz gehoord.

Hij snelde hem te gemoet om hem te begroeten.

Alvarez zoon was een mesties van kleine gestalte, met laag voorhoofd, gladde, korte haren, een platten, zwarten snorbaard en goedhartige gelaatstrekken.

De ontmoeting der twee opperhoofden was inderdaad hartelijk.

— Caramba! don Porfeiro! Wat verheugt het mij u hier weder te kunnen begroeten. Gij zijt aldus gelukkig ontkomen... Santissima! het verwondert mij, want zij vermoorden allen wie zij in handen krijgen.

— Alvarez, ik verheug mij niet minder u hier te vinden! zeide Diaz.

De twee mannen drukten elkander hartelijk de hand.

— Ik sta op vrijen grond thans! riep Diaz blijde uit. Hier komt geen vijand!

— Caramba! neen! lachte Alvarez. Dat hebben wij hun te zuur gemaakt. Maar wordt gij vervolgd?

— Gejaagd hebben zij mij tot over de bergen, antwoordde Diaz opgeruimd. Eens was ik hun bijna weder in de handen gevallen. Fransche soldaten hadden de plaats reeds omsingeld waar ik mij had verborgen en ik houd mij vast overtuigd dat zij mij waren nagezonden om mij zonder aarzelen neder te schieten waar zij mij aantroffen.

— En waar was dat?

— Tusschen de twee Vulkanen. Maar de oude Popocatepetl heeft mij gered en zond ons plotseling, omtrent met een heldere lucht, een zoo vreeselijk onweder...

— De Norte?...

— Ja, maar zelf heb ik nog geen vreeselijker weder beleefd. Dat was echter mijn geluk. De paarden der Franschen werden verschrikt door de vreeselijke donderslagen. De ruiters moesten afstijgen, hun paard bij den teugel nemen en bijna onder de hoeven der stampende paarden kroop ik met levensgevaar door eene steile kloof tot ik het water bereikte van den stroom. Al zwemmend ben ik dan het gevaar ontkomen.

— Ave Maria, zeide Alvarez. Het is te erg dat die Franschen onze beste mannen op zulk eene wijze opjagen. Maar hier zijt gij veilig, Porfeiro, hier kunt gij uitrusten van de vermoeienis en de gevaren.

— Er is geen rust voor mij, zeide Porfeiro Diaz, zoolang de vreemdelingen hier meester zijn. Hebt gij tijding uit het Noorden, Alvarez? Hoe staat het met Juarez?

— Slecht! zeide Alvarez hoofdschuddend.

— Is het waar?

— Ik geloof zelfs niet dat hij nog op Mexicaansch grondgebied is.

— Dat is erg.

— Hij is een vluchteling en wordt evenals gij gelijk een wild dier opgejaagd. Waarom is hij ook niet naar Guerrero gekomen? Waarom naar het Noorden gaan?

— Om een eenvoudige reden.

— Dewelke?

— Hij tracht daar de Mexicanen voor onze zaak te winnen.

— En wat is het gevolg daarvan?

— Ik heb in Puebla gehoord dat de Noord-Amerikanen zich meer en meer ten gunste onzer partij verklaren. De Fransche officieren spraken meermalen onbewimpeld in dien geest en waren van meening dat er spoedig een einde zou aan komen.

— Welk einde, Porfeiro?

— Dat zij hun schoon Frankrijk zouden wederzien.

— En de keizer?

— Die handelt vrijzinniger dan Juarez zelf. Ik wil geen keizer, ik wil de Republiek, maar ik wou Maximiliaan wel als president daarvan.

— Wat deed hij dan?

— Namelijk de bevrijding der Indianen, inrichting van tribunalen en uitvaardigen van wetten.

— Dan zal het niet lang met hem duren, lachte Alvarez, want de Mexicaan wil niet van dat alles. Ik ben liever gouverneur van Guerrero dan president van heel Mexico. Maar wat hebt gij medegebracht, Porfeiro, dat thans over de rivier wordt gebracht? Toch geene krijgsbehoeften, die hebben wij hier meer dan genoeg.

— Neen, zeide Diaz, maar levensmiddelen.

— *Bueno! Bueno!* (Goed! goed!) riep Alvarez, vergenoegd de handen wrijvend. De levensmiddelen uit Providencia zijn nog niet aangekomen. Hebt gij maïs.

— Ja.

— Hoera! Het komt hier als manna in de woestijn. Nu hebben wij weder leeftocht voor langen tijd.

— Zijn de levensmiddelen hier moeilijk te krijgen?

— Niet gemakkelijk.

— En in het Oosten?

— Daar gaat het beter.

— Dan zal ik niet lang bij u vertoeven, sprak generaal Diaz. Ik ben lang genoeg een werkeloos toeschouwer geweest en verlang er naar weder aan het hoofd van een leger te staan.

— Dan wilt gij weder optreden en den strijd hervatten?

— Zoodra ik hoor dat Juarez in het Noorden een leger op de been heeft, werp ik mij opnieuw in Oajaca.

— Waarom dan?

— Omdat alles er mij toestroomt en ik er den vijand geen rust wil laten. Zij moeten gejaagd worden aan alle kanten en zoodoende zullen de Franschen het gauw beu worden op dezen grond. En wij zullen eens zien wie het hier in Mexico langst zal uithouden; wij, die van maïs leven en hitte en koude kunnen verdragen ofwel de vijand die het eene miljoen voor en het andere miljoen na moet overzenden om zijne manschappen te betalen en de gevangenen slechts met ongehoorde kosten kan laten vervangen.

— Gij versterkt mijn moed, Diaz.

— Het onderhoud van een enkelen soldaat kost ons niet zooveel clacos als hun pesos en wij hebben onze bergen en bergkloven in ons voordeel. Houd u gereed, Alvarez, en als de dans weder in het Noorden en in het Zuiden te gelijk een aanvang neemt, kom dan met uw pintos in het Westen te voorschijn en gij zult zien dat wij onze vijanden weder terugdrijven naar de zee, van waar ze gekomen zijn. Mexico moet vrij worden of ze mogen ons doodslaan zooals zij reeds zooveel duizenden onzer broederen hebben gedaan.

— Maar gij blijft vooreerst nog eenigen tijd bij ons.

— Een paar dagen, ja, om tot rust te komen, want ik ben door en door vermoeid en dan ga ik weer dadelijk aan het werk.

De mannen die zich met het vlot bezig hielden hadden geen tijd verzuimd.

Zij hadden de pakgoederen overgevoerd. Toch ging het langzaam want men had maar dat ééne vlot, en daarmede kon men niet meer dan de vracht van één muildier overbrengen.

De veerman zelf was vermoeid, want hij had zich sedert lang niet zoo ingespannen en de vloed was met zijne sterke strooming ook breed genoeg om het onafgebroken over en weer varen met een geladen vlot tot een lastig werk te maken.

Tot laat in den avond duurde daarom dit transport hetwelk een nieuw leven gaf.

Het gerucht van de aankomst der maïs had zich spoedig verspreid en groote vreugde veroorzaakt.

Het was een zonderlinge plaats.

Geen stad, geen dorp zelfs.

Iedere woning stond op zich zelf.

De huizen zagen er van binnen alles behalve vriendelijk uit en hoewel de bewoners tamelijk ver in beschaving gevorderd waren, zoo schenen zij hunne onverschilligheid voor de gemakken des levens niet afgelegd te hebben.

In een dier huizen waarin Alvarez zijn hoofdkwartier had opgeslagen nam Porfeiro Diaz zijn intrek.

Hij scheen zich in de levenswijze dier menschen goed te kunnen schikken.

Dicht bij zijne bedstede kneedde eene vrouw der pintos het meel voor zijne *tortillas* of koeken en deze smaakten hem zeer goed.

Hij had zooveel uitgestaan in de laatste weken!

Zijn lichaam verlangde naar voedsel en wie hem zulks gaf en wat men hem aanbood was hem hetzelfde.

Alvarez en Diaz spraken intusschen over den tegenwoordigen toestand van het land, natuurlijk volgens de laatste berichten die men had ontvangen en die zeer spaarzaam waren.

Toch was hun beider verlangen bij den afloop van het drama dat in hun vaderland werd gespeeld van verschillenden aard.

Porfeiro Diaz was een dier weinige Republikeinen die zich vast overtuigd hielden dat hun vaderland slechts door eene zelfstandige regeering gelukkig kon worden en die daarom alles, ook hun leven veil hadden om dit doel te bereiken.

Diaz had geen ander oogmerk dan de hand te slaan aan het groote werk der bevrijding.

Alvarez was juist de tegenstelling van generaal Diaz.

Zijn vader had men reeds den bijnaam van panther van Guerrero gegeven en men noemde hem het voorbeeld van den waren republikein.

Hij was inderdaad niets anders dan een kleine dwingeland in een kleinen kring; een heerschzuchtig Indiaan die er eene eer in stelde willekeurig te kunnen heerschen met den titel van gouverneur in zijn eigen staat.

Hij zou met vreugde zijne toestemming hebben gegeven tot de bezetting van geheel Mexico onder voorbehoud dat men hem ongemoeid liet in zijne regeering.

Eerst toen hij zag dat dit niet gebeurde had hij naar de wapens gegrepen en was hij een republikein geworden.

De jonge Alvarez scheen derhalve ook geen lust te hebben te beloven dat hij de krijgsbewegingen van het Noorden en het Zuiden, die moesten samenwerken, zou ondersteunen.

— Wanneer ieder gouverneur zijn eigen Staat tegen den vijand verdedigde, meende hij, dan was het ook niet mogelijk dat de vijand ergens vasten voet kreeg.

Diaz had moeite genoeg hem te doen erkennen dat niet iedere Staat daartoe zoo geschikt was als Guerrero.

Alvarez koos ook partij voor Gonzalez Ortega's aanspraak op het presidentschap en wilde niets er van hooren dat die kerel misschien de onbekwaamste persoon van geheel Mexico was om aan het hoofd van den Staat te staan.

De nacht was aangebroken.

De bewoners van Mescal hadden zich reeds vroeg ter rust begeven.

Plots knalde het schot van den schildwacht aan de rivier.

Al de honden gingen aan 't blaffen.

Er was een nieuw bezoek aan den oever.

Boden werden uitgezonden.

Zij kwamen spoedig terug met het bericht dat een enkele ruiter aan de overzijde stond en door den veerman wenschte te worden overgezet.

Deze weigerde.

Wie het ook zijn mocht die de rivier over wilde, hij kon overzwemmen of aan de overzijde wachten tot den volgenden morgen.

Dezen avond ging hij niet meer over!

Er bleef den ruiter dus niets anders over dan in den toestand te berusten en zijn paard leidende zwom hij naar de overzijde.

De nacht was warm.

Het kon hem dus niet hinderen.

Alvorens de morgen aanbrak zouden zijne kleederen weer droog wezen.

De man bracht nochtans gewichtige tijdingen.

Hij had een verren tocht afgelegd, kwam van Mazalan en bracht de tijding dat de Noord-Amerikanen aan den Rio-Grande partij hadden gekozen voor Juarez en reeds eene stad op Mexicaansch grondgebied aan den Rio-Grande voor de *Independencia* hadden veroverd.

Californië, het goudland, was weder van den keizer afgevallen.

In Chihuahua rezen de guerrillabenden als 't ware uit den grond op.

Het gerucht liep dat Juarez zelf aan het hoofd van een leger vrijwilligers naar het Zuiden oprukte.

Alvarez, zeide Porfeiro Diaz die al dit nieuws met de grootste spanning had aangehoord, — terwijl Alvarez alles tamelijk onverschillig scheen op te nemen — morgen ochtend breek ik op naar het Oosten.

— Caramba! vriend! riep Alvarez verbaasd, gij zijt nauwelijks hier en nog doodmoede, wat wilt gij doen in het Oosten?

— Troepen aanwerven.

— En wat dan?

— De kameraden in het Noorden helpen.

— En is dit alles waarheid?

— Waarom niet?

— De weg is ver van hier, niet waar?

— Een ruiter legt hem spoedig af.

— Op den tijd dat de vlugste koerier naar hier komt hebben er misschien weer groote veranderingen plaats gehad.

— Zeeveel te beter voor ons!

— Misschien!

— Wie weet of Juarez niet weer in Durango is en moet ik dan mijn tijd hier in ledigheid verkwisten? *No, companero!... Vomanos!...* De grond brandt mij hier onder de voeten. Ik wenschte wel dat de nacht reeds voorbij was.

Alvarez lachte.

— Santa Maria! welk een haast!

— Verwondert u dat?

— Ja. Gij gelijkt aan geen Mexicaan. Ik geloof dat gij Fransch bloed in de aderen hebt.

— Waarom?

— Altijd onrustig!... altijd kwikzilver!... Geen wonder dat de Franschen u niet konden houden. Gij glijdt hen door de vingers.

— Hebben mijne dieren al genoeg voeder gehad?

— Zij zijn verzorgd.

— Ah! dan is alles goed.

— Het is u toch geen ernst ?

— Wat ?

— Dat gij morgen vroeg vertrekken wilt ?

— Met het opgaan der zon, vriend. Iedere dag dien ik hier verzuim is verloren.

— En soldaten ?

— *Quien sabe ?* antwoordde Diaz glimlachend. Tot nu toe hebben zij mij nog nooit in den steek gelaten. Maar laat ons nu gaan slapen. Ik heb nog een paar uren tijd en het lichaam moet ook rust hebben.

Porfeiro Diaz hield woord.

Een rusteloozer aanvoerder was er in het leger der *Independencia* niet.

Met het aanbreken van den dag riep hij zijne kleine schaar reeds bij elkander.

Twee muildieren werden beladen met levensmiddelen en een met krijgsmateriaal en nog stond de zon geen uur aan den hemel toen de kleine troep reeds een pad insloeg aan den overkant van den stroom om in den naburigen Staat opnieuw het oproer te doen ontbranden.

Vervolgens wou hij naar het Noorden rukken.

HOOFDSTUK XXXI

EEN VOORZICHTIG MAN

Ricarda San-Blas was thans zes weken bij Velasquez aan huis en door hare lieftallige vroolijkheid was zij ieders lieveling.

Slechts met leedwezen werd aan haar aanstaande vertrek gedacht.

Toch zag men dit spoedig te gemoet. De oude senor San-Blas had uit Mazalan geschreven dat hij met de eerste stoomboot zou vertrekken en over Vera-Cruz naar Mexico zou komen.

De wegen in het binnenland waren zoo onveilig geworden dat men er bij eene reis te land zeker kon op rekenen ten minste drie- of viermaal uitgeplunderd te worden.

Toch was het alsof Ricarda niet meer dat zorgelooze vroolijke kind was met die oogen, stralend van geluk en overmoed gelijk zij geweest was toen zij het huis van Velasquez het eerst betrad.

Zij was in korten tijd een bedachtzaam meisje geworden en menigmaal was het alsof zij door zwaarmoedige gedachten werd gedrukt die zij slechts met geweld van zich kon afzetten.

In weerwil daarvan betoonde zij zelfs in die oogenblikken zooveel goedhartigheid jegens allen dat men haar gaarne vergaf als zij droomerig was.

Haar lach kwam altijd even vriendelijk terug.

Slechts in eene zaak stemden hare gevoelens met die van Velasquez niet overeen en had zij menigmaal ook de vrouwen tegen zich.

Zij was namelijk zeer keizersgezind.

Dit was niet alleen omdat zij door den keizer en de keizerin met bijzondere onderscheiding werd behandeld, maar ook omdat haar eenvoudig en helder verstand het zeer goed inzag dat de keizer het inderdaad goed met het land voorhad. Hij deed alles wat in zijn vermogen was om de welvaart zijner onderdanen te bevorderen.

Senor Velasquez kon niets ontkennen van alles wat zij hem opsomde ten gunste van Maximiliaan.

De feiten waren sprekend.

Hij beweerde dat de keizer, gezien van het standpunt zijner partij, in eene moeilijke positie was geraakt welke hij niet gemakkelijk zou te boven komen.

De keizer bestreed de partij van Juarez, maar hij regeerde met degenen die deze grondbeginselen aankleefden.

Was dit niet tegenstrijdig ?

— Waarom was hij naar Mexico gekomen ! riep Velasquez dan uit. Hij is een werktuig in de handen van Napoleon III.

— Maar werd hij niet door het volk zelf gekozen ?

— Mijne lieve Ricarda, antwoordde hij, gij kunt tweemaal in één maand over een hoofd van den Staat laten stemmen en tweemaal zult gij in Mexico een verschillenden uitslag zien.

— Maar wat is het volk dan ?

— Een verkiezing in Mexico is hetzelfde als wildet gij het juiste getal herten opgeven die in onze bergen ronddwalen. Het is eene bepaalde onmogelijkheid. Want het eigenlijke volk neemt eerst een besluit als het overtuigd is van den goeden uitslag. Alles wat vooruit geschied is komediespel !

— Maar is de keizer dan niet misleid door het Mexicaansche volk ? zei Ricarda.